

ชีวิตดีเพราะมีการปฏิบัติธรรม

สุชานันท์ เหมะ

P19028

ดิฉันชื่อนางสุชานันท์ เหมะ ปัจจุบันรับราชการอยู่ที่ศาลากลางกรุงเทพมหานคร ดิฉันเป็นคนจังหวัดปทุมธานี ชีวิตของดิฉัน ต้องต่อสู้ดิ้นรน ลำบาก ช่วยเหลือครอบครัวมาตลอด บ้านดิฉันปลูกติดกับแม่น้ำ จึงต้องใช้เรือเป็นยานพาหนะตลอดเวลา และในสมัยนั้นส้วมไม่มี เวลาถ่ายอุจจาระต้องเข้าไปในสวน ขุดหลุมหรือไม่ก็ลงเรือ ในวันเกิดเหตุนั้น ดิฉันจำได้ว่าเวลาประมาณบ่าย ๓ โมงกว่า ๆ พี่สาวและลูกชายของลุง ได้ลงเรือจ้างเพื่อไปทำธุระดังกล่าว ดิฉันร้องให้ขอตามไปด้วย ทั้งสองก็พายเรือไปไม่ไกลจากบ้านเท่าใดถึงต้นหว้า เป็นต้นไม้สูงใหญ่ แผ่กิ่งก้านสาขาใหญ่ขึ้นอยู่ริมน้ำพอดี พี่สาวก็เสือกหัวเรือเข้าไปใต้ต้นหว้าที่เป็นพุ่มนั้น แล้วก็ทำธุระกัน ระวังนั้นดิฉันก็เดินไปนั่งอยู่ท้ายเรือ ขณะกำลังนั่งเพลินอารมณ์อยู่นั้นได้มีเสียงดัง เหมือนคนเขย่าต้นไม้เสียงดังกราวใหญ่ ดิฉันหันมาดูเห็นพี่สาวกับลุงกระโดดออกมาจากพุ่มไม้แล้วกระโดดควายน้ำหนักัน ดิฉันหันมามองที่ในเรือเห็นมีงูตัวสีขาว สีเหลือง สีแดง สีเขียว สีดำ ตัวไม่ใหญ่ตกลงมาจากต้นไม้ กำลังเลื้อยไปมาในลำเรือเต็มไปหมด ดิฉันตกใจมาก ดิฉันวิ่ง แล้วก็กระโดดลงไปในน้ำ แต่ก็มีมือดำใหญ่มาจับที่ขาทั้งสองข้างไว้ ดิฉันดิ้นไปมาแต่ก็ไม่สามารถจะกระโดดน้ำได้ (ถ้ากระโดดน้ำดิฉันก็ตายไปแล้ว เพราะยังว่ายน้ำไม่เป็น) ดิฉันสลัดขาออกสุดชีวิต พอหลุดมาได้ก็วิ่งไปมาในเรือจากหัวเรือไปท้ายเรือ ท้ายเรือมาหัวเรือ วนเวียนไม่รู้กี่เที่ยว แล้วก็ส่งเสียง

ร้องให้ดังลั่น แต่ก็แปลกที่ดิฉันวิ่งไปมาไม่เห็นเหยียบบงูตายเลยหรืองูกัดเลย ดิฉันเหนื่อยมากก็หยุดยืนอยู่ที่กระทงกลางลำเรือ งูก็เอาตัวมาพันที่ขาทั้งสองข้างของดิฉัน ดิฉันขยะแซงมาก ร้องให้ตลอดเวลาแล้วก็เดินไปมา แล้วสักครู่หนึ่งก็มีเสียงดังกราวใหญ่ เสียงดังมาจากต้นหว่า ดิฉันแหงนมองดูก็แทบช็อก เมื่อเห็นงูตัวใหญ่มากเลื้อยลงมาในเรือ งูมีลักษณะตัวเป็นสีน้ำเงินสีทองสีแดงสีเหลืองสลับกัน แสงแว็บ ๆ มีหงอนสีแดงอยู่ที่หัวตาแดงแลบลิ้นไปมา มันเลื้อยลงมาช้า ๆ ในเรือ ดิฉันวิ่งไปอยู่ท้ายเรือมันก็ตามมาอีก ดิฉันจำได้ว่าดิฉันร้องหวีดจนสุดเสียงแล้วไม่รู้ตัวอีกเลย มารู้สึกตัวอีกครั้งก็นอนอยู่ที่บ้าน ร้องออกมาว่างูมีหงอน ๆ ดิฉันไม่สบายอยู่หลายวัน ไม่รู้ใครไปเอาน้ำมนต์จากพระมาให้กินแล้วก็ไปโรงเรียนได้

ดิฉันนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วเหมือนฝัน แต่จำได้อย่างแม่นยำและเป็นเรื่องจริง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง ในช่วงเด็กนั้นบ้านดิฉันยากจนมาก ดิฉันจะตามยายไปวัดเสมอ เพราะได้กินขนม และเมื่ออิ่มแล้วก็จะไปนอนฟังเทศน์ใกล้ ๆ ยาย ฟังไปหลับบ้างตื่นบ้าง จำได้ว่าพระเทศน์บอกต้องทำบุญ ต้องเป็นคนดี จะได้ไปสวรรค์เป็นนางฟ้า ใครทำความชั่วจะตกนรกเป็นเปรต ดิฉันกลัวมาก อยากเป็นนางฟ้า เมื่อโตขึ้นก็ตั้งใจทำบุญตลอด และช่วยเหลือพ่อแม่ทำงานตลอดมา

ดิฉันได้มาที่วัดอัมพวันในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ตอนนั้นดิฉันอยากนั่งสมาธิมาก เห็นในทีวีเขานั่งกันใจก็อยากมาเรียนรู้ว่าเป็นอย่างไร ประกอบกับดิฉันเกิดวันที่ ๕ ธันวาคมด้วย อยากทำบุญวันเกิด เงินก็มีน้อย จึงอยากมาวัดมากกว่า และดิฉันได้พบเพื่อนใหม่ในรถที่กลับบ้านด้วยกันและคุยกันถูกคอ เพื่อนทำงานที่กรมการศาสนา เขารู้ว่าวัดไหนดี เพื่อนบอกว่า ตอนนี่วัดอัมพวัน สิ่งบุรีดี เพราะพวกพี่ ๆ ที่กรมการศาสนาмаกันมาก ก็ตกลงนัดกันไปถึงวัดแล้วก็เข้าอบรมกรรมฐานแบบไม่รู้เรื่องอะไร

เลย พอไปถึงวัดเพื่อนก็เอาจดหมายจากกรมศาสนาไปให้เจ้าหน้าที่วัด แล้วก็ไปเปลี่ยนเสื้อผ้า และได้ไปที่ตึก ร.๕ ตอนนั้นมืดแล้ว มีคนมาหาแล้วบอกว่าหลวงพ่อดีใจให้ไปพบ เราก็ทำหน้าตาขงกันใหญ่ เพื่อนบอกว่าเรามาหลายครั้ง ไม่เคยเจอหลวงพ่อดีเลย หลวงพ่อดีถามว่ามาจากไหนกัน เราก็บอกว่ามาจากปทุมธานีคะ ท่านก็พูดว่าคนดีมาที่วัดกลิ่นตัวจะหอม คนไม่ดีกลิ่นตัวจะเหม็น เราก็มองหน้ากันอ้อมยิ้ม ท่านก็คุยหลายอย่าง แล้วท่านก็ล้วงในย่ามแล้วส่งพระให้เราคนละหนึ่งองค์ แล้วบอกว่าพระรุ่นรอยเงิน เก็บไว้ให้ดีนะ แล้วท่านก็ถามว่าจะกลับบ้านวันไหน เราก็บอกว่าวันอาทิตย์คะ ท่านก็บอกว่าวันอาทิตย์อาทิตย์จะมาจะเข้าไปกรุงเทพฯ พอดี เพราะมีกิจกรรมก็ต้องผ่านแถวรังสิต ลงรังสิตได้ไหม เราก็บอกว่าได้คะ ท่านก็บอกว่าให้มารอหน้ากุฏิเวลา ๖ โมงเช้าวันอาทิตย์นะ

แม่ชีซึ่งเป็นคนสอน ขณะปฏิบัติกรรมฐานนั้น มันปวดอะไรอย่างนี้ ปวดน้ำตาไหล เมื่อยมาก นั่งไม่เป็นสุข เราท้อใจ ไร่ไม่น่ามาเลย ไม่เห็นสนุกอะไรเลย ทำไมดูในทีวีถึงดีล่ะ ในใจบ่นไปมา ถ้าเราเป็นอะไรไปทางบ้านเดือดร้อนแน่ คิดไปคิดมาเวลาหมดพอดี

ไปทานข้าว เพื่อนบอกกินเยอะ ๆ นะ ไม่งั้นหิวตาย เราก็กินไปสองสาม แล้วก็ไปกินนมและส้มอีก พอมานั่งตอนช่วงบ่ายโมง ขณะกำลังเดินเป็นแถวจะไปนั่งกรรมฐานที่ตึก ร.๕ นั้น แก๊สในท้องอัดมาแน่น ท้องเริ่มอืดเฟ้อ ท้องเริ่มโครกครากทั้งสองคน ตาเริ่มลาย เราเครียดมาก สมาธิไม่เกิดเลย หมดกำลังใจ แต่ก็ทนเอา พอเลิกกรรมฐาน ๓ ทุ่ม เรากลับไปห้องก็เกิดอาการหิวโหยทันที เราก็กินส้ม นม ขนมที่ซื้อมาก่อนอย่างเอร็ดอร่อย แล้วนอนหลับไป มาตื่นตอนเหลืออีก ๑๕ นาทีหกโมง รีบลุกอย่างรวดเร็ว อาบน้ำแต่งตัวแล้ววิ่งไปที่หน้ากุฏิหลวงพ่อดี นั่งคอยท่านจนถึงโมงครึ่ง พอดีมี

เจ้าหน้าที่มาบอกว่า ท่านเปลี่ยนเวลาใหม่ไปตีห้าแล้ว ท่านให้คนไปตามเราสองคนที่ ตึก ร.๕ ก็ไม่เจอ นึกว่ากลับไปแล้ว หันหน้ามามองกันแล้วล้วงกระเป๋าตั้งออกมาจับ กันใหญ่ พอติบพอตีเลยไปถึงบ้าน ไม่ขาดไม่เกินเลย เราก็พูดพร้อมกันว่า เจ้าประคุณ อย่าให้รถเสียหรือเป็นอะไรเลย ขอให้ถึงบ้านโดยสวัสดิภาพ จะไปกินข้าวก็กินไม่ลง ในใจก็คิดว่าคงไม่มาอีกแล้วละ ไม่สนุกเลย ก็ยังดีที่รถไม่เป็นอะไรไปถึงบ้านก็บอกว่า แม่เอาบุญมาให้ นะ แต่ใจไม่ดี ให้ไปอย่างนั้นแหละ

รุ่งเช้าไปทำงาน วันนั้นเป็นวันหอยออก นั่งรถมามั่นอึดใจ มีความรู้สึกว่าวันนี้ เราต้องถูกหอยแน่ ๆ ดิฉันตั้งใจมากถูกหอยได้ดินหลายพัน ดิฉันกลับไปบ้านด้วยความ ดีใจ ก่อนนอนก็สวดมนต์หนังสือเล่มเล็กของหลวงพ่อกำลังนึกในใจว่าขลังจริง ๆ เรา ต้องไปใหม่ จะได้ถูกหอยอีก ความโลภเข้าสิงในใจค่ะ

ต่อมาก็นัดกันอีก เพื่อจะไปไม่ได้ พอไปบ่อย ๆ เข้าก็สุขใจ มีสมาธิขึ้น กลับไป ทำงานก็สมองโปร่ง ทำอะไรก็ดีหมด หัวหน้าก็รัก ให้สองชั้นบ่อย เงินก็เริ่มดีขึ้น แต่ ดิฉันเองก็ไม่ได้ใช้อะไรเลย ช่วยญาติพี่น้องตลอด ให้พ่อแม่ต่อเติมบ้าน ชื่อของใช้ใน บ้านทุกอย่าง และต่อมาก็ได้พบสามีที่บนรถไฟ ดิฉันก็พาไปวัดอัมพวันไปนั่งสมาธิ ด้วยกัน และเขาก็ชอบทางนี้ด้วย เมื่อไปที่วัดเราได้ไปนั่งฟังหลวงพ่อกเทศน์ หลวงพ่อพูด ว่า “เกิดเป็นผู้หญิงอย่าตามใจตัว ถ้าเป็นผู้ชายไม่เกรงใจใคร ใช้ไม่ได้ รักคนที่เขารัก เราดีกว่า เราเป็นผู้หญิงต้องให้ผู้ชายมารักเรา เราอย่าไปรักเขาอย่างเดียว เดี่ยวจะไม่ สมหวัง จะต้องฆ่าตัวตาย ถ้าจะกระโดดตึกตายให้มาที่วัดอัมพวันนี่ก่อน จะได้มาเจอ อาตมา ให้จำไว้ นะ” ดิฉันได้มีสติขึ้นมาทันที โช้เลยดิฉันคิดในใจก่อนที่ดิฉันจะมาพบ กับสามีนั้น คนแถว ๆ บ้านเป็นเพื่อนกับพี่ชายของดิฉัน พี่ชายก็บอกว่าเขาชอบดิฉัน แต่ดิฉันก็ยังเฉย ๆ อยู่ แต่ก็มีใจบ้าง ก็ดู ๆ กันไป ประมาณ ๒ ปีก็ยังเฉย ๆ อยู่ เพราะ

ดิฉันจะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันบ่อย ๆ ต่อมาพี่สาวของเขาเสียชีวิตลง ในคืนที่ ๓ ของงานศพพี่สาวเขา ดิฉันนอนที่บ้าน ฝันว่าเขาพาผู้หญิงนั่งเรือผ่านหน้าบ้านดิฉัน ในฝันดิฉันเรียกเขา เขาก็มองดิฉันจนลับสายตาไป ตื่นขึ้นมาดิฉันก็นึกว่าเราฝันไปคงไม่มีอะไร อีก ๒ วันต่อมา ดิฉันไปเผาศพพี่สาวเขาและดิฉันก็เห็นเขากับผู้หญิงแอบหลบไปคุยกันหลังวัด ดิฉันก็เลยถึงบางอ้อว่า เขาเป็นคนจับปลาหลายมือ คนบ้านเดียวกันแท้ ๆ ยังเป็นอย่างนี้ ต่อไปนี้ฉันจะไม่สนใจใครเลย

เมื่อได้ฟังหลวงพ่อกเทศน์ก็ดีใจว่า เราหาทางออกได้แล้ว เพราะสามีบอกดิฉันว่าเขารักดิฉัน เราเป็นเพื่อนกันเวลาเจ็บไข้ะ เรามาทางเดียวกันได้คือทางธรรมะ ดิฉันก็ตกลงปลงใจแต่งงานกับเขา สามีของดิฉันเหล้าไม่กิน บุหรี่ไม่สูบ อบายมุขทุกอย่างไม่รับทั้งนั้น หายากค่ะ และเมื่อแต่งงานกัน เราก็ไปปฏิบัติธรรมกันบ่อย ๆ ที่วัด

ต่อมาแม่ของดิฉันท่านเดินไม่ได้ ดิฉันไปที่บ้านแม่ แล้วก็นิมนต์พระมาทำบุญสังฆทานที่บ้าน สร้างพระให้แม่ ก่อนที่จะเดินทางไกล แม่อารมณ์ดีมากหน้าตาแจ่มใสอยู่มาอีกประมาณ ๑๐ กว่าวัน คนซื้อเดียวกับแม่ของดิฉันอยู่บ้านใกล้ ๆ กันได้ตายลง พี่ชายดิฉันก็ฝันว่าแม่ตายอีก ดิฉันมั่นใจแน่นอนว่าแม่คงหมดอายุแน่ ก็เตรียมพร้อมทุกอย่าง โดยเฉพาะด้านการเงิน วันนั้นเป็นวันศุกร์ ปกติดิฉันกับสามีจะไปบ้านแม่วันเสาร์ แต่วันนั้นสังหรณ์ใจอย่างไรไม่ทราบ อยากกลับบ้าน กลับไปบ้านก็เห็นแม่นั่งอยู่แม่ผิวสวยมาก หน้าตาผ่องใส หูของแม่ติดกันเหลืองนิดเดียว ก็คุยกับแม่ เพื่อนดิฉันไปที่บ้านก็เอาซองผ้าป่าไปให้ ดิฉันใส่เงินให้แม่โมทนา และเพื่อนก็เอาขนมให้แม่กิน แล้วก็เข้านอน ดิฉันก็เอาที่นอนใหม่มาปูให้แม่นอน แล้วถามว่านุ่มไหม แม่ก็พยักหน้าพอดีพอไปงานศพญาติที่วัด เราจึงอยู่กันสองคนก็นอนไปดูทีวีไป เมื่อพ่อกลับมาจากวัด ดิฉันก็เข้าไปนอน ขณะที่นอนนั้นดิฉันก็เห็นแต่หน้าแม่ตลอดเวลา พอตื่นมา

ประมาณสี่ก็ลุกขึ้นมาล้างหน้า แล้วเข้าไปนั่งสมาธิ พอตีห้ากว่า ๆ ดิฉันก็เตรียมตัว จะไปใส่บาตร ก็ได้ยินเสียงพ่อเรียกให้ดิฉันไปดูแม่ ดิฉันลุกขึ้นมา ก็เข้าไปดูแม่ เอามือ อังที่จุมูก ไม่มีลมหายใจออกมาเลย ดิฉันก็จัดการทำการผายปอด เสียงลมดังครืด ๆ ลมค้างอยู่ที่ปอดแล้วก็เงิบ ตัวแม่ยังอุ่น ๆ อยู่ ดิฉันตั้งสติไว้แล้วบอกแม่พุทโธนะ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น จับชีพจรแล้วไม่เต้นเลย ดิฉันก็บอกให้พ่อไปตามญาติ ๆ มา และดิฉันก็ ก้มกราบเท้าแม่เป็นครั้งสุดท้าย และขอโหสิกรรมด้วย

วันเกิดหลวงพ่อก่อน เมื่อปี ๒๕๔๖ ไปวัดกับเพื่อน ไปถึงก็หวังจะมาทิ้งขยะทางโลก ให้หมด ตั้งใจเต็มทีเลยคะ พอไปถึงวันแรกก็ยังงง วันที่สองดิฉันตั้งใจแน่วแน่ว่าวันนี้ ต้องยืนและนั่งให้อดทนที่สุดตามสั่งจะ เดินสบายมาก สอบผ่าน พอมานั่งอีก ๕ นาที สุดท้ายดิฉันอดทนมาก มันเป็นเม็ดเล็ก ๆ เท่าเม็ดสาकुมันสูงขึ้นมาตรงสะโพกกำลัง จะแตกแล้ว เหงื่อดิฉันแตกเต็มตัว พระอาจารย์บอกหมดเวลา ลืมตาขึ้นมา เม็ดสาकु เม็ดนี้ค้างอยู่เป็นปีคะ ปวดเจ็บตรงสะโพกมาก เวลานั้นที่โรมันจะขึ้นมา แล้วนั่งนาน เท่าใดก็ไม่หาย วันที่สี่พระครูปลัดคณาวิฐท่านสอนเดินจงกรม ๖ ระยะเวลา ดิฉันเดินได้ดี สอบผ่าน เมื่อกลับบ้าน วันหนึ่งก็ปรึกษากับสามี เล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟัง ปี ๒๕๔๗ ทั้งปี ดิฉันทำอะไรก็ได้ดีเลยซักอย่าง เพื่อนฝูงก็พาลหาเรื่องทะเลาะกับเรา ทั้ง ๆ ที่เราไม่รู้ เรื่อง ทำงานก็ไม่ได้ มีแต่คนอิจฉาตลอดแล้วเขาก็ได้ดีด้วย ส่วนดิฉันนั้นเศร้าคะ

ดิฉันก็ฝันเห็นหลวงพ่อก่อน เหมือนไปบอกว่าต้องไปวัดอัมพวันจึงจะหาย ที่แรกจะไม่ไปในวันเกิดหลวงพ่อก่อน แต่พอฝันก็เลยต้องไป ถึงวัดก็อบอุ่นใจ เหมือนไปบ้านเก่าเรา และไปนั่งปฏิบัติ เม็ดสาकुก่อนนี้ยังเหมือนเดิมแต่ก็ทนได้จนหมดเวลา แต่ก็ไม่หาย และวันต่อมา พระครูปลัดฯ ก็ลงมาตอบข้อถามอีกเช่นเคย ก็เลยตัดสินใจเขียน ข้อความปัญหาให้ท่านตอบแล้วขอโหสิกรรมด้วย พอพระครูปลัดฯ พุดปัญหาของ

ดิฉันและขอให้อิสภกรรมด้วย ตัวของดิฉันมีความรู้สึกว่ามันร้อน ๆ ทั้งตัว แล้วจิตใจ ร่างกายก็ไปร้องสบาย เม็ดสาครที่สะโพกก็ค่อย ๆ เล็กลง แล้วหายไป ขณะที่นั่งนั้น ดิฉัน มีสติตลอดเวลาที่นั่งปฏิบัติกรรมฐานและรู้สึกดีขึ้นทุกอย่างค่ะ

ชีวิตของดิฉันนั้นพูดได้เต็มปากว่า เป็นหนี้บุญคุณหลวงพ่อจรัญ วัดอัมพวัน หลวงพ่อสุรศักดิ์ เขมรังสี วัดมเหยงค์ ครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่ได้สั่งสอนศิษย์ให้มีหูตา สว่างในทางธรรมมาได้ในขณะนี้

สุดท้ายนี้ ขออำนวยการอวยพรให้ท่านทั้งหลายจงประสบความสำเร็จทางธรรม เพื่อ จะได้มาแก้ไขปัญหาชีวิตให้กับครอบครัวและเพื่อนร่วมโลก ตามความสามารถของ ตน...